

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 332/09-

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť P. H., L., zastúpeného advokátom JUDr. P. V., L., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/40/2001 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. H. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2009 doručená sťažnosť P. H., L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. V., L., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/40/2001.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v trestnom konaní vedenom proti nemu pred okresným súdom pod sp. zn. 1 T/40/2001. Dňa 22. januára 2001 bola podaná na sťažovateľa obžaloba. Zo sťažnosti vyplynulo, že po opakovanom rozhodovaní okresného súdu bol sťažovateľ rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T/40/2001 z 23. októbra 2007 oslobodený spod obžaloby okresného prokurátora v Žiline sp. zn. 1 Pv 1009/00 z 19. januára 2001 a Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) 27. marca 2008 uznesením z 27. marca 2008 odvolanie okresného prokurátora zamietol a rozsudok okresného súdu sp. zn. 1 T/40/2001 z 23. októbra 2007 potvrdil. Uznesenie krajského súdu prevzal sťažovateľ 16. júna 2008.

Sťažovateľ namieta nečinnosť okresného súdu v období od 9. decembra 2003 do 11. apríla 2005, keď sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, a tiež v období od 1. februára 2006 až do nariadenia hlavného pojednávania na okresnom súde 13. februára 2007, t. j. v celkovom trvaní 27 mesiacov.

Navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/40/2001 porušil základné právo sťažovateľa a to P. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Sťažovateľovi a to P. H. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume € 17.260.83 (slovom sedem sedemnásťtisícdeväťstošesťdesiat eur a 83 centov), ktoré je jemu povinný Okresný súd Žilina vyplatiť do 2 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Žilina je povinný nahradiť P. H. trovy právneho zastúpenia na bankový účet právneho zástupcu JUDr. P. V., č. účtu, vedený v peňažnom ústave Všeobecná úverová banka, a. s., pobočka L., do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, vychádzal ústavný súd zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty (III. ÚS 61/98). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v nadväznosti na takto vymedzený účel označených práv vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva

ešte mohlo dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte mohla trvať (napr. mutatis mutandis II. ÚS 387/06, IV. ÚS 46/07, IV. ÚS 263/08, I. ÚS 28/08).

Keďže sťažovateľ sa ústavnej ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v napadnutom konaní domáhal až v čase, keď k porušovaniu označených práv už nemohlo dochádzať, pretože konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 1 T/40/2001 bolo právoplatne skončené 16. júna 2008, ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti v návrhu na rozhodnutie vo veci samej (petite sťažnosti) už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2009